

Lặng lẽ và từ từ, Văn Bình chìm lìm vào hư vô. Màn đêm ảo não buông sụp xuống cánh rừng ghê rợn.

XII

Tiền Nương

TRÊN con đường đất đỏ uốn khúc giữa thung lũng xanh rờn, một nữ lưu mảnh dẻ cúi rạp trên lưng ngựa trắng. Tuy không yên cương, nàng vẫn điều khiển được con bạch mã dễ dàng. Trông nàng phi ngựa, người đàn ông nào cũng bâng khuâng nhớ đến tiền thuyết cổ, kể lại thành tích những thiếu nữ đẹp tuyệt trần lướt gió ngàn, tung bay kiếm bạc làm nhà hiệp sĩ bởi hồi ngơ ngẩn.

Con ngựa trắng hí một tiếng dài. Nó có cái ức đầy đặn, bốn cẳng thon tròn, chứng tỏ là kỳ mã, một ngày vượt trăm cây số trong rừng như chơi.

Thiếu nữ ép đùi kèm ngựa lại trước chòi canh.

Một tên lính lon ton chạy ra, tay khoa mã tấu sáng loáng. Hắn hỏi :

— Cô là ai ?

Nàng cười ngất :

— Đại tá đang chờ tôi.

Tên lính chụm chân lại, đứng nghiêm :

— Thưa, đại tá ra lệnh, bất cứ ai đến cũng phải xưng tên.

Nàng cười to thêm :

— Lại đây, chị khai tên.

Nàng giả vờ luồn tay vào cái túi vải đeo bên hông. Tên lính tiến lại, dáng điệu khúm núm. Hắn đã biết tình đại tá Woòng. Không ngày nào đại tá không dành thời giờ để tiếp khách đên bà. Song đây là lần đầu hắn giáp mặt cô gái trỗi ngựa lạ lùng.

Chờ tên lính sát vào hông ngựa, thiếu nữ mới đá móc vào mặt hắn. Giầy của nàng thuộc loại đặc biệt, mũi gót đều đóng đinh sắt, dùng để thúc ngựa. Động dụng mũi nhọn này biến thành vũ khí lợi hại. Nàng nhắm rất đúng. Mũi giầy thọc giữa mắt tên lính.

Bi tấn công bất thần, hắn tránh không kịp. Máu tuôn như xối. Hắn thét lớn :

— Trời ơi !

Rồi ngã vật. Một người đeo lon sĩ quan từ trong chòi canh chạy vụt ra, khẩu tom sòng lắc lư trên tay. Sắc mặt hắn hăm hăm, tưởng như gặp ai cũng có thể ăn tươi, nuốt sống.

Hắn nâng súng, sửa soạn nhả đạn.

Chợt sau lưng có tiếng quát hách dịch :

— Bỏ súng xuống. Máy diên hả ?

Viên sĩ quan sợ hãi tuân lệnh Đại tá Woòng từ vọng gác lạch bạch bước ra. Thiếu nữ ky mã gọi to, thân mật :

— Woòng.

Đại tá Woòng đáp :

— Em.

Nàng nhảy xuống ngựa, chạy vội về phía đại tá Woòng rồi gục luôn vào người hắn. Hắn ôm cứng nàng trong hai cánh tay lực lưỡng. Mồi nàng dính chặt mồi hắn, gần như nàng đeo gọn lấy đại tá Woòng, hai chân nhấc bổng khỏi mặt đất.

— Woòng yêu quý của em.

— Tiểu Nương yêu quý của anh.

Thiếu nữ là Tiểu Nương. Nhìn nàng, thật khó biết nàng là thiếu nữ hay thiếu phụ. Nàng mặc áo tau dài xẻ đuôi, bằng hàng đen mỏng. Lệ thương, sườn sạm được mặc hơi cao trên đầu gối, Tiểu Nương lại may cao hơn, như váy mini cốt khoe khoang cặp giò cân đối tuyệt mỹ.

Ngực và eo nàng còn cân đối hơn. Bụng nàng thót lại, trông như suốt đời nàng không hề ăn, vì với loại áo bó chặt da thịt như áo vũ công chỉ ăn nửa bát cơm là tuột hết đường chỉ. Ngực nàng tròn trịa, nhô ra trong sự mời mọc khêu gợi, đồ người đàn ông nào ngoảnh mặt được ra chỗ khác.

Những đường cong độc đáo này chứng tỏ Tiểu Nương còn là con gái. Nhưng quan sát kỹ

miệng cười và cặp mắt của nàng, kẻ tinh đời có thể kết luận nàng không còn ở tuổi thanh tân. Duyên dáng khác thường của nàng là nàng không cười bằng miệng mà cười bằng mắt, và mỗi khi cười tự nhiên nàng uốn ngực trong cử chỉ khiêu khích nẩy lửa như muốn chọc thủng áo cho hai trái tuyết lê nhảy cồm ra ngoài.

Đại tá Woòng nói :

— Em đánh đập lính của anh, còn đũa nào dám ở đây nữa.

Tiểu Nương nũng nịu :

— Nếu anh quý lính hơn em thì thôi, em xin trở về Nam vang.

Đại tá Woòng hôn giữa miệng nàng :

— Ô, anh nói chơi, đời nào anh chịu rời em nửa bước.

Tiểu Nương sống tại Nam vang. Nàng là con chim sơn ca trong các hộp đêm thượng lưu của xứ Chùa Tháp. Bọn vương tôn công tử mê nàng như điên đảo vì nàng có biệt tài là không già, và như Hạ cơ khi xưa, nàng luôn luôn gái dậy thì. Người ta không biết Tiểu Nương từ đâu đến và trước kia nàng làm nghề gì. Một đêm kia, nàng nhảy múa trong một quán ăn sang trọng. Rồi thiên hạ đổ xô lại quý mọp dưới chân nàng.

Cho đến ngày nàng gặp đại tá Woòng Woòng xấu như ma, song túi tiền của hắn không xấu chút

nào hết. Không những hắn có nhiều tiền, hắn lại có nhiều thế lực nữa.

Tiểu Nương dọn va-li theo đại tá Woòng. Thoạt tiên, hắn thuê cho nàng một tòa biệt thự tráng lệ ở trung tâm thành phố, sau đó, hắn đưa nàng vào mật khu Sự ra đi của Tiểu Nương là một bí mật ghê gớm, song nàng không thổ lộ cho ai biết.

Woòng khoác vai nàng vào căn nhà gỗ phía sau chòi canh. Đứng xa, người ta không nhìn thấy, vì căn nhà bị che kín bởi những lùm cây xanh biếc.

Trong nhà, Woòng đã dành sẵn tiện nghi tân tiến để tiếp người đẹp. Hắn ngã lưng trên ghế sa lông lót nệm dày, nheo mắt ngắm nàng, giọng nghiêm trọng :

— Tiểu Nương, anh có việc rất quan hệ, muốn nhờ em.

Tiểu Nương mỉm cười :

— Anh lại muốn cấm em đến thăm Vương Sinh chứ gì ?

— Không phải thế đâu. Từ lâu, anh coi em như vợ, có lẽ còn thân hơn vợ nữa. Vì chỉ có em biết rõ bí mật về anh. Hồi sáng, anh đã nói với em về vụ một điệp viên nguy hiểm của địch lọt vào mật khu. Giờ đây, anh muốn em...

Woòng rút trong sà-cột da đeo sau lưng ra

tờ giấy đánh máy. Đưa cho nàng, hắn nói :

— Đọc xong, em sẽ hiểu. Chỉ có em mới làm nổi việc ấy. Hắn em còn nhớ anh đã yêu cầu Hà nội phóng thích gia đình em.

— Anh đã hứa hàng chục lần mà cha em, mẹ em, anh ruột em, vẫn chưa được tha. Em không dám tin nữa, đâu anh vẫn yêu em tha thiết.

— Lần này, em có thể tin anh. Anh vừa gửi công điện xong. Bản thảo đây, em đọc xem.

Tiểu Nương dỡ mảnh giấy màu vàng nhạt. Mặt nàng đang sa sầm bỗng tươi hẳn. Nàng hỏi :

— Nội ngày mai, họ đến Nam vang được chưa ?

— Chắc được. Giờ này, anh cả quyết là họ đã được trả tự do. Phi cơ sẽ cất cánh đêm nay. Tối mai, chúng mình sẽ qua Nam vang đón họ. Cũng như em, anh rất muốn gặp gia đình em. Và khi ấy, chúng mình sẽ làm lễ thành hôn dang hoàng.

Tiểu Nương nói :

— Cảm ơn anh. Phút này, anh muốn em làm gì, em xin triệt để tuân lệnh.

Đại tá Woòng gật gù :

— Em đọc hết đi. Đọc xong em hãy bắt tay ngay vào việc. Anh hoàn toàn tin tưởng nơi em.

Hắn vỗ tay rôm rốp. Tên vệ sĩ đen thui như cột nhà cháy hiện ra. Hắn ra lệnh :

— Bắt đầu từ phút này, mày phải đi theo họ

SÓNG GIÓ TAM KIỆU

vệ cô Tiểu Nương nghe.

Tên vệ sĩ giờ một ngón tay, ra dấu đồng ý, vì hắn là người câm.

Tiểu Nương hôn nhẹ lên trán đại tá Woòng. Nàng từ từ quay ra ngoài. Woòng trầm ngâm nhìn hai người khuất sau chòi canh, đoạn quay điện thoại.

Tiểu Nương trèo lên ngựa trắng. Không phải lần đầu nàng dẫn thân vào vòng nguy hiểm cho nên nàng nhận công tác của đại tá Woòng trong cung cách hết sức bình thản.

Tên vệ sĩ cầm kim ngựa theo nàng. Nàng biết hẳn từ lâu, hắn là một võ sư có ngón quyền độc ác, tài phóng dao cũng như bắn súng đã khét tiếng dọc biên giới.

**

Tacata, tacata...

Tiểu Nương vút điệu thước Salem cháy dở xuống đất. Núp sau thân cây lớn, tên vệ sĩ cầm đang hăng say bóp cò.

Đoàn người xếp hàng chữ nhất, cách Tiểu Nương chừng hai chục thước, rớt ngã như sung rụng. Nàng ngoảnh miệng cười khi thấy Vương Sinh loạng choạng té xỉu.

Tiểu Nương vỗ tay ra hiệu cho tên vệ sĩ câm.

Hắn phóng như bay về phía cây cọc trời Văn Bình, giữa bãi rộng. Văn Bình vận nội công, cố

giăng đứt dây thừng, nhưng đó là loại dây dù nilông nên chàng càng vùng vẫy, dây càng cứa sâu vào thịt.

Tên vệ sĩ cầm rút dao quắm đeo thắt lưng ra cắt giây trời cho Văn Bình. Chàng định lột băng mắt nhưng tay chân chàng đã bủn rủn. Tuy vóc người nhỏ bé, tên cầm lại có sức khỏe phi thường. Hắn ôm Văn Bình, xốc lên vai, rồi đặt ngang trên lưng ngựa.

Hai con ngựa phóng vào khu rừng đen sậm. Nằm trên ngựa, Văn Bình dần dần tỉnh lại. Song chỉ một phút sau, chàng lại mê man.

Trời nhá nhem tối, Tiều Nương ra lệnh cho tên cầm hãm ngựa. Nàng buộc ngựa vào cành cây, bên ngoài thạch động. Đại tá Woong đứng trên đồi cao dùng ống viễn kính nhìn xuống. Khi thấy ba người bước vào động, hắn mỉm cười bí mật, rồi nhảy lên ngựa đi thẳng.

Văn Bình được đặt ngồi trên phiến đá lớn trong tru. Tấm vải bị mắt được lật ra.

Chàng bàng hoàng khi nhận thấy kẻ đối diện là một phụ nữ đẹp tuyệt trần. Trong giây phút, chàng tưởng mê ngủ. Dưới ánh đèn bập bùng, nàng hiện ra chói lòa như thần vệ nữ. Chàng đã gặp nhiều đàn bà đẹp, song sắc đẹp của nàng khiến hầu hết những người khác bị liệt vào hàng Chung Vô Diệm.

Tiều Nương nói, giọng ngọt như mật ong :

— Chào anh.

Văn Bình ngỡ ngác trong cơn khoái cảm vô biên :

— Cô là ai ?

— Em là người hút thuốc lá Salem hồi nãy ngoài pháp trường. Em đã cứu anh khỏi tay Vương Sinh. Giờ đây, em giúp anh trốn.

— Trốn ? Cô biết tôi là ai chưa ?

Tiều Nương cười khanh khách :

— Sao lại chưa ? Riêng việc hút thuốc Salem cũng đủ chứng minh em đã biết nhiều, rất nhiều.

Văn Bình lắc đầu :

— Đa tạ lòng tốt của cô, song tôi không thể chiều ý cô.

Tiều Nương ngưng ngây :

— Nghe danh anh đã lâu, giờ em mới rõ anh chỉ là kẻ tầm thường. Té ra Văn Bình Z. 28 chỉ là kẻ tầm thường. Nếu anh nghi ngờ thì thôi, kể từ phút này chúng mình chia tay. Rồi anh coi, thiếu em, anh đừng hòng thoát khỏi mặt khu.

— Cô là ai mà dám đoán chắc như vậy ?

— Chẳng giấu gì anh, em là người thân của đại tá Woong.

— Cô là Tiều Nương.

— Anh cũng biết em ư ?

— Vâng, tôi nghe danh cô đã lâu. Trong mặt

khu R có ba giai nhân tuyệt sắc, là Tiểu Doanh, Tiểu Phi và Tiểu Nương. Tiểu Nương rất được đại tá Woòng sủng ái. Đại tá Woòng nhờ cô điều đình gì với tôi ?

— Anh đừng riếc móc em, tội nghiệp. Em thành thật thú nhận là đại tá Woòng mời em đến để nhờ một công tác quan trọng. Em đã làm tròn. Đúng hơn, em đã làm tròn phân nửa. Nghĩa là cứu anh ra khỏi pháp trường. Em nói thật đấy, có Trời Phật chứng giám.

— Không, anh không nghi em đâu. Ngay sau khi súng nổ, anh đã biết có chuyện khác thường. Tay chân anh bị bả hoải trong giây phút, chứng tỏ anh bị bắn đạn thuốc mê. Riêng anh, đã ăn đạn thuốc mê lần này là lần thứ hai. Khi đạn bắn ra, anh ngửi thấy mùi thơm đặc biệt. Anh cố nhin thở nên chỉ bất tỉnh nhẹ.

— Anh giỏi lắm. Z 28 có khác.

Văn Bình vẫn mỉm cười :

— Không những thế, anh còn biết tại sao em ngăn anh tháo băng vải che mắt ừ kia.

Tiểu Nương giật mình :

— Anh giàu tưởng tượng thật.

— Em hãy nói thật đừng giấu diếm anh nữa. Em giữ nguyên băng đen trên mắt anh vì đại tá Woòng dặn đừng cho anh mục kích quang cảnh trên bãi. Mọi người đều gục ngã, chẳng phải vì

trúng đạn thật mà vì bị thuốc mê. Cả đại tá Vương Sinh cũng vậy. Bây giờ, anh xin hỏi em một câu dứt khoát : em muốn gì ? Em đừng hy vọng kéo anh theo đại tá Woòng.

Tiểu Nương thở dài giọt lệ long lanh tro g cặp mắt to và đẹp :

— Anh mới hiểu một mà chưa hiểu hai. Em nhìn nhận những điều anh nói đều đúng, song chưa đúng hoàn toàn. Anh đã gặp Woòng, tất biết em không thể yêu người đàn ông xấu xí như hắn. Hắn em hy sinh đời em vì mục đích khác. Đại tá Woòng sai em bắt cóc anh ở pháp trường là vì phải đoán từ Sài Gòn lên đòi gặp anh để thăm cung rồi hạ sát. Đại tá Woòng cho em hay anh là kho tàng quý báu đối với các sở giàu diệp trên thế giới, và riêng đối với Hắc Y, nên mới bày kế cướp anh và đưa về Bắc Kinh.

— Bao giờ đi ?

— Em chưa biết nữa. Đại tá Woòng yêu cầu em giữ anh trong động này đến nửa đêm.

Văn Bình thừ người suy nghĩ. Một ngọn nến vừa được thắp sáng trong bóng tối âm u của thạch động lạnh lẽo. Văn Bình nghe rõ tiếng giong đập cánh oang oác. Gã vệ sĩ cầm biển mắt từ khi nào chàng không biết. Chàng quay về phía Tiểu Nương

— Hắn đi đâu ?

Nàng đáp :

— Anh đừng ngại. Hẳn gác ngoài cửa.

Dưới ánh nến leo lét, gương mặt nàng đẹp đẽ một cách huyền ảo. Sống mũi thẳng bằng tạo cho gương mặt thuần túy á đông của nàng một cái gì đặc biệt pha tây phương. Miệng nàng nhỏ và xinh, mỗi khi nàng cười, hàm răng ngà lộ đều, khiến Văn Bình ngây ngất, muốn ôm hôn lấy hôn đề.

Tiểu Nương ngược mắt nhìn chàng. Thuốc mê tán hết, Văn Bình đã phục hồi phong độ của thời sung sức. Chàng cũng nhìn trả bằng cử chỉ đắm đuối.

Hai người cùng ngồi trên tảng đá lớn trơn tru, hình chữ nhật. Văn Bình cầm tay nàng. Rồi chàng lặng lẽ kéo nàng vào lòng. Tiểu Nương không phản đối khi Văn Bình đẩy nàng ngửa cổ đặt cái hôn nồng cháy lên môi. Toàn thân nàng run bắn.

Phản ứng nồng nhiệt lạ lùng của Tiểu Nương khiến Văn Bình bồi hồi như chàng thư sinh mới lạc lối lần thứ nhất vào tình trường. Chàng ghi chặt vai nàng. Nàng đáp lại bằng thái độ ưng thuận nồng nóng và say sưa chưa từng có.

Nếu Tiểu Nương đóng kịch, nàng đã đạt tới trình độ cao siêu của nghệ thuật sân khấu. Nhưng không, Văn Bình tin nàng yêu chàng, yêu bất thần sau khi choáng váng vì tiếng sét ái tình.

Ánh nến chiếu lung linh vào làn da nõn nà của Tiểu Nương. Văn Bình nâng cằm nàng, hôn lần nữa. Nàng gỡ ra, giọng lo lắng :

— Anh khỏe hẳn chưa ?

Văn Bình gật đầu. Tiểu Nương đứng dậy :

— Đề em lừa tên cầm vào cho anh hạ thủ. Rồi hai chúng mình trốn vào rừng.

Văn Bình ngó nàng trân trân :

— Anh muốn hỏi em câu này : tại sao em phản đại tá Woòng ?

Giọng Tiểu Nương sang sảng :

— Chẳng giấu gì anh, gia đình em đang bị cầm tù ở Hà Nội. Em đang làm trong một hộp đêm tại Nam Vang thì gặp Woòng. Hẳn hứa vận động phóng thích cha mẹ em, nên em nhận lời theo hẳn. Giờ đây...

Nàng bỗng nín lặng. Văn Bình thoáng thấy giọt nước mắt lăn trên gò má nàng. Nàng thở dài :

— Giờ đây, em biết là hy vọng đã hết. Em vừa được tin cha mẹ em chết. Cha em từ trần vì sâu muộn, còn mẹ em bị bệnh tim. Đại tá Woòng đã lập mưu giấu em. Đêm mai hẳn sẽ đưa em sang bên kia biên giới đón gia đình. Nhưng em biết hẳn nói dối. Tất nhiên khi em phăng ra sự thật phũ phàng, hẳn sẽ giết em, hoặc em giết hẳn. Em sẵn sàng hy sinh tính mạng để cứu anh, nhưng ngược lại, em yêu cầu anh một điều, hạ thủ đại tá Woòng.